

ΜΟΥΝΤΑΔΑ

01-03-2011

Όλα τριγύρω μας θολά, μια πάχνη στα καρδιόφυλλα
και μια στυφή στην σκέψη μας μουντάδα.
Σα να μας πλάκωσε κατακαλόκαιρο χιονιάς,
μαύρες φτερούγες και του χειμωνιά η πικράδα.

Κάτι συμβαίνει γύρω μας, κάτι ακαθόριστο σαν πάχνη.
Λες και μας στρίμωξαν σε βάλτο βρωμερό,
λες και μας τύλιξαν μ' ένα χρυσό ιστό, σαν την αράχνη
κι άβουλοι περιμένουμε τον θάνατο να 'ρθει,
χωρίς ηγέτη κι αρχηγό, για μάχη, να μας ξανασυντάξει.

Ξόβεργες στήσανε στα 'λεύθερα πουλιά,
τους έκλεισαν, με μια χρυσή μπουκιά το στόμα.
Τους κρέμασαν, χρυσά κουδούνια στα μυαλά,
τους ξέραναν, τους πίκραναν την γλώσσα,
κι έτσι, οι δύστυχοι, χωρίς ντροπή,
θαρρούν, πως όταν κράζουν, ύμνους ψάλλουν.

Μ' αέρα φούσκωσαν του κόσμου τα μυαλά,
μας τύλιξαν, σαν με λαδόκολλα, την λίγδα,
μας κούφαναν με κύμβαλα τ' αυτιά,
μας μέθυσαν,
μας 'σβήσαν της ζωής μας τα σημάδια
κι αδιάντροπα,
σαν τους τρελούς χορεύουμε γυμνοί,
μές στα σκοτάδια.

Κι αναρωτιέμαι το γιατί, και ψάχνω και δεν βρίσκω
εχθρό, για να σταθώ μπροστά και να τον πολεμήσω.
Καμιά δεν βρίσκω απάντηση, στο ερώτημα να δώσω,
μόνο, που κάποιες μου κρυφές στιγμές, αναρωτιέμαι,
μήπως, σαν άνθρωπος απλός, έφταιξα και 'γω, καμπόσο;